

Όταν ο Χριστός κατεβαίνει στα νερά της ζωής μας - Του Μητροπολίτη Φλωρίνης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Οι καιροί μας δεν χαρακτηρίζονται μόνο από δυσκολία, αλλά από βαθιά εσωτερική κόπωση. Οι άνθρωποι νιώθουν εξαντλημένοι από υποσχέσεις που έμειναν λόγια, από φόβους που διογκώθηκαν, από ρυθμούς που καταπονούν την ψυχή. Η κοινωνία μιλά αδιάκοπα για πρόοδο, ενώ ο άνθρωπος προβληματίζεται για τη ζωή και την καθημερινότητά του. Οι λέξεις περισσεύουν, δυστυχώς όμως το νόημα και η ουσία σπανίζουν στην επικοινωνία μας.

Μέσα λοιπόν σε αυτή την ατμόσφαιρα, στις πρώτες μέρες του νέου έτους,

εμφανίζονται τα Θεοφάνεια όχι ως έθιμο, αλλά ως γεγονός που μετακινεί τα θεμέλια της ιστορίας. Ο Θεός δεν παραμένει θεατής στην πτώση μας. Κατεβαίνει στον κόσμο. Διασχίζει τα νερά της ανθρώπινης εμπειρίας. Αγγίζει τον δικό μας Ιορδάνη της αγωνίας, της σύγχυσης και της αμαρτίας. Ο Ιησούς εισέρχεται στην ανθρώπινη διαδρομή και ακούγεται πανηγυρικά «Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστήθηκα»¹. Από εκείνη τη στιγμή, το φως παύει να είναι αφηρημένη έννοια και γίνεται ζωντανό Πρόσωπο που αγγίζει τη ζωή μας.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος το σημειώνει με θαυμαστή θεολογική πυκνότητα «Ο Χριστός φωτίζεται και φωτίζει όλον τον κόσμο»². Ο άνθρωπος δεν καλείται πια να αποκτήσει απλώς δεδομένα, αλλά να αλλάξει τρόπο υπάρξεως, να μετακινηθεί από τον φόβο στην εμπιστοσύνη, από τη σύγχυση στη διάκριση, από την απελπισία στην ελπίδα. «Ο λαός που καθόταν στο σκοτάδι είδε φως μεγάλο»³, διακηρύσσει το Ευαγγέλιο, όχι ως παρηγορητικό σύνθημα, αλλά ως υπόσχεση καινούργιας ζωής. Όπως διευκρινίζει ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής «Όταν ο νους φωτιστεί από τη χάρη, τότε βλέπει τα πάντα όπως είναι»⁴. Και τότε η κατάσταση αυτή δεν ωραιοποιεί την πραγματικότητα, αλλά τη θεραπεύει, επιτρέποντας στον άνθρωπο να βλέπει καθαρά τον εαυτό του, τον κόσμο και τον Θεό.

Σε μια κοινωνία όπου η πληροφορία πλημμυρίζει αλλά η σοφία στερεύει, όπου η επικοινωνία αυξάνει αλλά οι σχέσεις αποδυναμώνονται, το φως των Θεοφανείων, της τελευταίας εορτής του Αγίου Δωδεκαημέρου, γίνεται πράξη εσωτερικής αντίστασης και υπαρξιακής επιλογής. Ο Χριστός μας διαβεβαιώνει «Εγώ είμαι το φως του κόσμου, όποιος με ακολουθεί δεν θα περπατά στο σκοτάδι αλλά θα έχει το φως της ζωής»⁵. Ο λόγος αυτός δεν λέγεται για να συγκινήσει, αλλά για να θεμελιώσει τη ζωή.

Εδώ ακριβώς γεννάται ένα υπαρξιακό ερώτημα. Πώς διατηρείται αυτό το φως μέσα στη φθορά, στις απογοητεύσεις και στις πληγές της καθημερινότητας. Την απάντηση μας τη δίνει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος με ρεαλισμό «Ο Χριστός δεν αφαιρεί τους πειρασμούς, αλλά χαρίζει φως για να τους νικήσουμε»⁶. Το φως για το οποίο γίνεται λόγος δεν καταργεί τον αγώνα μας, αλλά τον μεταμορφώνει σε δρόμο εγρήγορσης και σωτηρίας.

Η Εκκλησία γι' αυτό δεν κηρύσσει φυγή από τον κόσμο, αλλά μεταμόρφωση του κόσμου, καλώντας τον άνθρωπο σε μετάνοια, δηλαδή σε επαναπροσανατολισμό της ζωής του. Το Ευαγγέλιο αναφέρει «Μετανοείτε, διότι πλησίασε η βασιλεία των ουρανών»⁷. Ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος συμπληρώνει «Όποιος είδε το φως του Θεού δεν φοβάται πλέον το σκοτάδι της ζωής»⁸.

Το φως δεν εξαφανίζει τη θλίψη, αλλά τη νοηματοδοτεί με την υπομονή. Δεν

καταργεί τη νύχτα, αλλά της χαρίζει φωτεινή αυγή. Ο κάθε άνθρωπος μέσα στον δικό του Ιορδάνη, εκεί όπου δοκιμάζεται η πίστη και ωριμάζει η ελπίδα, βρίσκει τον δρόμο προς την αλήθεια. Χρειάζεται όμως μία επανεκκίνηση που μας δίνεται μέσω του Αγιασμού.

Η εορτή της Βαπτίσεως του Χριστού δεν πρέπει να μένει ως μια ετήσια ανάμνηση, αλλά να γίνεται μόνιμη πρόσκληση αλλαγής πορείας και επανασχεδιασμού, ώστε να μη συνηθίσουμε τη σκληρότητα, να μη συμφιλιωθούμε με την απελπισία, να μη θεωρήσουμε το σκοτάδι ως φυσική κατάσταση.

Ας μη λησμονούμε λοιπόν,

Πρώτον, ότι ο Θεός δεν μένει μακριά από την ανθρώπινη ιστορία. Κατεβαίνει μέσα στις αγωνίες, στις ήττες και στις προσδοκίες μας, μεταμορφώνοντας τη ζωή μας. Η εξωτερική αλλαγή ξεκινά πάντοτε από την εσωτερική μας υπόσταση.

Δεύτερον, να μη μείνουμε θεατές του φωτός, αλλά να γίνουμε φορείς του μέσα στον κόσμο, άνθρωποι σταθεροί, ήσυχοι και ελπιδοφόροι. Να δείχνουμε τον δρόμο όχι με τα λόγια, αλλά με τη ζωή μας. Η Εκκλησία ανοίγει την αγκαλιά της και μας χωρά όλους, με τα τραύματά μας, με τις αδυναμίες μας, με τους φόβους και τις προσδοκίες μας, καλώντας μας όχι να είμαστε τέλειοι, αλλά αληθινοί, μετανοημένοι και μπολιασμένοι με το σώμα και το αίμα του Λυτρωτού και Θεού μας.

Τα Άγια Θεοφάνεια δεν πρέπει να είναι ιδέα προς σκέψη, αλλά ζωή προς αγιαστική βίωση. Να αποτελούν διαρκή πρόσκληση να κατεβούμε κι εμείς στον δικό μας Ιορδάνη, να αφήσουμε πίσω ό,τι μας βαραίνει και να αναβαπτιστούμε στο φως της χάριτος, συνοδοιπορούντες στον δρόμο της αληθινής ζωής, έχοντας οδηγό τον ίδιο τον Χριστό.

Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας Ειρηναίος

Παραπομπές:

1. Ματθ. 3,17
2. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 39, PG 36, 345
3. Ματθ. 4,16
4. Μαξίμου Ομολογητού, Κεφάλαια περί αγάπης, PG 90, 964

5. Ιωάν. 8,12

6. Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ομιλία εις Ιωάννην, PG 59, 75

7. Ματθ. 4,17

8. Συμεών Νέου Θεολόγου, Κατηχήσεις, PG 120, 593